

SUZANNE VERMEER

Winterberg

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Er was bloed. Overal waar ze keek was bloed. Ze rook het, proefde het bijna. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht om zichzelf even te verlossen van de gruwelijkheden aan haar voeten. Ogen open, ogen dicht. Het was zinloos. De beelden drongen zich onverminderd aan haar op.

Ze werd overvallen door een hevige misselijkheid. Haar ingewanden draaiden en tolden en voor ze er erg in had leegde ze haar maag. Ze kon er niets aan doen. Niemand kon bestand zijn tegen dit horrortafereel. Wie dit op zijn geweten had, verdiende het niet om te leven. Uit deze daad sprak een blinde woede, zo groot dat de kans op herhaling niet uitgesloten was. Ze hoefde het lichaam niet verder te naderen om het te herkennen. Dat het Isa was, kon ze ook op afstand zien.

Ze wilde schreeuwen, huilen, maar kwam niet verder dan een zacht gekerm. De aanblik van het verminkte lichaam verlamde haar. Had het met de ruzie te maken of ging het om iets anders? Hoe had het zover kunnen komen en wie had dit gedaan? Moest ze ook vrezen voor haar eigen leven of had iemand het alleen op Isa gemunt? Gevaar kon in elke hoek zitten. Zou ze het kwaad herkennen als het erop

aankwam? Of zou ze net zo eindigen als haar nicht? Bewerkt met een mes en leeggebloed als een geslacht dier?

Er lagen dekens in de hoek van het vertrek. Ze vermande zich en liep ernaartoe, pakte er twee van de stapel en liep terug naar het lijk. Ze bedekte het zorgvuldig als een moeder die haar kind toestopt om het te beschermen tegen de kou en nare dromen. Het was een menselijk gebaar dat ze moest maken. Door het brandende gevoel in haar longen beseftte ze dat ze ongemerkt haar adem had ingehouden. Ze liep weg bij het afgedekte lichaam en nam een flinke teug lucht. De geur van de dood drong diep binnen in haar neus en ze werd op slag weer misselijk.

Met haar hand voor haar mond draaide ze zich om. Ze moest hier weg, hulp halen. Maar wie zou daadwerkelijk willen helpen en wie zou doen alsof? Op haar hoede verliet ze het vertrek. Haar schoenen lieten afdrukken van bloed achter op het tapijt.

1

Het was een uitstekende dag om de doden te begraven. Donkergrijze wolken pakten in rap tempo samen en je kon de spanning in de lucht voelen. Een lichtflits kondigde een fikse onweersbui aan. Het gerommel volgde snel.

‘Een, twee, drie, vier,’ telde Sophie hardop. Geluid legde ongeveer 340 meter per seconde af. Dat betekende dat het onweer iets minder dan anderhalve kilometer verwijderd was van de plek waar ze stonden. Ze was altijd al een weetjesfreak geweest. Een ‘stудje’ zoals haar klasgenootjes haar vroeger noemden. Altijd goede cijfers en nooit een huiswerkopdracht overgeslagen. Ze vond niets heerlijker dan met haar neus in de studieboeken hangen. In tegenstelling tot de andere meisjes in haar klas had ze een voorliefde voor de bètavakken gehad. En ze was er ook goed in. In natuurkundige, scheikundige en wiskundige formules probeerde ze haar levensvragen beantwoord te krijgen, de ondoorgrondelijkheid tastbaar te maken met concrete getallen en rationele verklaringen. Met zweverig gedoe kon ze helemaal niets. Twee benen stevig op de grond was meer haar ding en zo was ze ook opgevoed.

Weer een flits. Deze keer drie tellen tussen donder en bliksem. De wind trok nog wat verder aan en de eerste dikke regendruppel belandde op haar neus. Ze huiverde. Niet alleen door het weer, maar ook door de gelegenheid. Tante Eva liet haar gevoel voor drama zelfs na haar dood nog met donderend geweld spreken. Ze had vast een goede plek voor zichzelf bedongen in de hemel. Sophie glimlachte bij de gedachte aan wijlen haar tante die nooit onder stoelen of banken stak hoe ze dingen wilde hebben. Ze was niet iemand geweest van wie je makkelijk kon houden, daar was ze te koeltjes voor geweest, maar respect had ze altijd wel afgedwongen. Sophie bewonderde haar daarom. Hoewel ze haar al twee jaar niet gezien had, kon ze zich haar tante nog levendig voor de geest halen. Hoge jukbeenderen, kaarsrechte rug en een spitse neus die ze graag overal instak. Priemende, donkere ogen, haar haar altijd opgestoken in een dikke knot.

In de zomer van 2011 had tante Eva Nederland kort aangedaan voor een familiebezoekje. De rest van het jaar resideerde ze in het hotel in Winterberg dat al bijna twee eeuwen in de familie was. Ze had het overgenomen van haar vader en runde de boel sinds de jaren tachtig

met ijzeren hand. Sophies vader had, net als zijn twee andere broers, destijds genoeg genomen met wat geld en zijn zus het hotel van harte gegund. Ondanks het feit dat hij het zelf niet wilde runnen, vond hij het wel belangrijk dat het in de familie bleef. Een wens waar nu, na de dood van tante Eva, misschien wel een einde aan kwam aangezien het in de lijn der verwachting lag dat het hotel aan oom Dieter was nagelaten. Sophie was nog nooit in het hotel geweest, ze was niet zo'n wintersporter. Dat geklungel met die lange latten was niks voor haar. Duitsland trok haar sowieso niet zo als vakantieland, hoewel ze van meerdere mensen had gehoord dat het er prachtig was. Zij vloog liever linea recta naar een zonnig oord.

Ook haar man Daan was een echte zonzonbidder. In de zomer van 2010 had ze hem op Sicilië haar jawoord gegeven en tot op de dag van vandaag had ze daar allerm minst spijt van. Ze hadden het goed samen. Al liep het financieel de laatste tijd niet echt lekker. Daan was zelfstandig boekhouder, maar door de economische crisis waren met name in die sector harde klappen gevallen. Hij kon het hoofd amper boven water houden en balanceerde op de rand van een faillissement. De rekeningen sta-

pelden zich harder op dan ze werden wegge-
werkt. Haar salaris als docent scheikunde en
wiskunde was ook geen vetpot.

De afgelopen maanden begon de stress bij
Daan merkbaar toe te slaan. Hij sliep slecht,
was wat sneller geïrriteerd en de kringen on-
der zijn ogen werden steeds donkerder. De
vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht was
vervangen door een zorgelijke. Het lukte haar
steeds minder goed om hem gerust te stellen of
met een grap uit zijn bedrukte stemming te ha-
len. En hij had ook wel degelijk een punt, want
als zijn opdrachten niet op korte termijn zou-
den aantrekken, werd het opbrengen van de
hypotheek een probleem. Bij vrienden had ze
gezien dat de bank in dergelijke gevallen niet
mild was en al snel tot een executieveiling wil-
de overgaan. Ze hoopte maar dat het niet zover
zou komen. Net als Daan was ze bereid er alles
aan te doen om hun financiën weer op orde te
brengen. Een krantenwijk, een uitzendbaantje
voor wat extra uren, vakkenvullen voor haar
part.

Een felle lichtflits spleet de hemel in twee-
en. Tante Eva eiste haar aandacht weer op. Tan-
te Eva, onverwoestbaar en onoverwinnelijk.
De schok was dan ook groot geweest toen oom

Dieter meldde dat tante Eva was overleden. Het bleek dat ze zich al een tijdje niet zo goed voelde, maar daar had ze over gezwegen tegen de buitenwereld, waar ze blijkbaar ook haar familie toe rekende. Problemen hing je niet aan de grote klok maar hield je voor jezelf. Ook het oplossen ervan was je eigen verantwoordelijkheid. Maar soms groeiden problemen je boven het hoofd en moest je nu eenmaal om hulp vragen. Tante Eva had het gebrek aan dat inzicht met haar leven moeten bekopen. Als ze er op tijd een dokter bij had gehaald, was ze misschien nog te redden geweest.

Aan de ene kant nam ze het oom Dieter wel kwalijk dat hij geen actie had ondernomen, maar aan de andere kant begreep ze het ook wel. Ingaan tegen de uitdrukkelijke wensen van zijn vrouw had hem al menige uitbrander opgeleverd tijdens hun huwelijk.

Het was alsof tante Eva haar gedachten kon lezen en zich nog een keer wilde laten gelden met een donderpreek uit de hemel. Sophie kromp in elkaar van de klap. Het kon niet anders dan dat de bliksem ergens dicht in de buurt was ingeslagen. Ongerust keek ze naar de grote bomen die de begraafplaats sierden. Normaliter was ze er dol op, maar met dit noodweer

zwiepten hun takken dreigend heen en weer. Stel dat er één afbrak of dat de bliksem insloeg in een boom?

De wolken barstten open en een enorme regenbui stortte zich over de aarde uit. Ze huiverde toen de dikke druppels via haar hoofd in haar nek liepen. Gehaast klapte ze de paraplu open om te voorkomen dat ze binnen een paar minuten volledig doorweekt was. Daan sloeg beschermend een arm om haar heen en nam de paraplu van haar over. Het ding hield amper stand tijdens een harde windvlaag. Daan voorkwam op het nippertje dat de wind eronder sloeg en hun enige beschutting tegen het noodweer vernielde. Voetje voor voetje schuifelden ze verder naar het graf.

Sophie legde een rode roos op de kist en maakte een buiging voor haar tante. De wind blies de roos weer van de kist en in een reflex sprong ze erachteraan. Daan kon nog net voorkomen dat ze in het gedolven gat viel. Achter haar hoorde ze iemand proesten. Ze keek om en zag dat het haar nicht Isa was. Ze wierp haar een geërgerde blik toe. Isa woonde sinds een paar jaar in Winterberg en werkte in het hotel van tante Eva en oom Dieter. Ze had de Hogere Hotelschool gedaan en was meteen na het

behalen van haar papieren in dienst genomen door tante Eva.

Sophie deed een nieuwe poging om de inmiddels verfrommelde roos op de kist te leggen. Voorzichtig schoof ze hem onder de enorme krans die oom Dieter voor zijn vrouw had laten maken.

Achter haar kuchte Isa afkeurend. Hm, dat was dus blijkbaar not done. Isa was altijd al beter op de hoogte geweest van hoe het hoorde. Vandaar dat het Sophie ook niet verbaasde dat haar nicht de horeca in was gegaan.

‘Kom, we moeten doorlopen. De mensen achter ons worden zeiknat. Wij ook trouwens.’ Daan duwde haar met gepaste dwang vooruit. Tijd om haar blunder met de roos te herstellen was er niet meer. Nou ja, het kwam uit een goed hart.

Met gebogen hoofd tegen de snijdende wind en de onophoudelijke regen liep ze in hoog tempo met Daan richting de ruimte waar de condoleance werd gehouden. Hoewel haar tante geen kou en nattigheid meer kon voelen en het geroffel van de regen op haar kist niet meer kon horen, gaf het een ongemakkelijk gevoel om haar in dat noodweer achter te laten in het open familiegraf op Zorgvlied.